«Guiris» que tornen al futur

L'Antonio, un home d'edat avançada, dorm en un racó sota les vies del tren de Girona, davant dels Jutjats, aliè als turistes que baixen dels busos

L´Antonio, en un banc situat sota les vies del tren a Girona

Assegura que té 86 anys i que viu al carrer fa un any. Dorm al mateix racó, sota les vies, davant els jutjats, en contrast amb els turistes que baixen de l'autobús. L'Antonio no vol entrar a La Sopa perquè no li agrada compartir lloc amb ningú. Educat, és propietari d'una tranquil·litat aliena a la «normalitat» del dia a dia.

Deu ser l´únic ésser humà a Girona amb jaqueta, jersei i bufanda quan els termòmetres arriben als 40 graus i fins i tot les pedres transpiren. Té 86 «tacos» i viu al carrer fa un any. O almenys això és el que ell diu. El veig des de fa més de tres estius en el mateix racó, el temps en què viu té una altra dimensió. Brut i malalt, els seus ulls blaus sorprenen en una cabellera escabellada i una barba grisa, les ungles com musclos. Entre els «guiris» que baixen dels autobusos en aquella zona on ell dorm, sota les vies, davant els Jutjats, el contrast: turistes que desitgen passar pel món, i ell, Antonio, que deixa el món passar.

El seu nom complet és Antonio Hueda. Jubilat, nascut a Girona, treballava en una botiga de màquines de vapor del carrer Figuerola. «Al centre», em diu. Busco en mapes antics sense èxit. Ni rastre de l´empresa. És com si tot el seu món hagués desaparegut. Diu haver-se quedat al carrer després de discutir amb la seva família. Assegura que li porten menjar, li ofereixen roba. Ell no vol entrar a La Sopa, no li agrada compartir lloc amb ningú, encara que comparteixi aquells seients on dorm amb la multitud de turistes que baixen dels busos per recórrer Girona.

L´Antonio desconeix tot allò relatiu al «Procés», tot just s´assabenta quan guanya el Barça per les celebracions. A la nit vigila la terrassa del bar de copes limítrof. «S´està molt bé dormint sota de la via. Salut i prou, és l´únic que necessito per viure uns altres cinquanta anys», assegura. Sembla educat, propietari d´una tranquil·litat aliena a la «normalitat» del dia a dia.

De petit somiava a fer-me vagabund. Imaginava un món ple d´aventures, de llibertat. El temps que vaig passar al carrer –dormia en un cotxe a la meva arribada a aquesta ciutat– va treure tota lírica poètica a l´assumpte. No hi ha aventura, sinó monotonia. És com si et tornessis transparent. L´Antonio ho és per als «guiris», per poc se li asseuen a sobre. Ha deixat d´existir en el món real. Em recorda a aquella foto que portava Michael Fox a Retorn

al futur, on la seva figura es diluïa. Cada dia al carrer t´esborres una mica. Perds contorn. Al carrer només ets passat. Els turistes són aquest rar futur (invento el terme) disneylantesc (barreja de Disney amb dantesc).

Un grup segueix un guia que aixeca un paraigua rosa. A l´Antonio li fa gràcia que, amb aquest sol, algú camini amb un paraigua obert, tot i que no li sembli estrany l´excés del seu abric. Contrastos del turisme a Girona.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/08/13/guiris-que-tornen-al-futur/861847.html?utm_source=rss